

Descoperirea

Eragon îngenunche pe cîmpul acoperit cu iarbă și buruieni călcată în picioare și cercetă semnele cu ochi de expert. Urmele ii spuneau că într-adevăr cerbii trecuseră pe pajîste, cu numai o jumătate de oră înainte. În curînd, se vor opri să înnoptez. Prada pe care o urmărea, o căprioară nu prea mare, care șchiopăta vizibil cu picioarul stîng din față, se afla încă în turmă. Era de mirare că ajunsese atât de departe, fără s-o prindă lupii sau urși.

Cerul era întunecat și limpede, iar în aer se simtea un vînt ușor. Un nor argintiu, ale cărui contururi sclipeau în lumina difuză a lunii pline din timpul echinocțiului de toamnă, cubările între două piscuri, pluti pe deasupra munților care-l înconjurau pe băiat. De-a lungul coastelor muntoase se prăvăleau torente izvorîte din ghețarii masivi sau din cîmpurile de zăpadă strălucitoare. Fundul văii era acoperit de o ceată atât de deasă, încît aproape că nu-și mai vedea picioarele.

Eragon avea cincisprezece ani, adică în mai puțin de un an urma să ajungă la vîrsta bărbătiei. Avea ochi căprui, pătrunzători, umbrîti de sprîncene negre. Purta haine de lucru, ponosite. La cingătoare avea o teacă în care se afla un cuțit cu mîner de os și purta un arc din lemn de frasin, într-un tub din piele de cerb, care să-l apere de ceață umedă. Ducea pe spate o desagă într-un cadru de lemn.

Urmărind cerbii, pătrunse adînc în Șiră – lanțul de munți sălbatici care se întindea de-a curmezișul Alagaësiei. Multe povești, cel mai adesea rău prevestitoare, și mulți oameni ciudați provineau din acești munți. Totuși, lui Eragon nu-i era frică de Șiră – era singurul

vînător de pe lîngă Carvahall care îndrăznea să-și urmărească prada pînă în străfundurile cotloanelor sale stîncoase.

Plecase deja de trei zile și hrana aproape i se terminase. Dacă nu răpunea căprioara, nu-i rămînea decît să se întoarcă acasă cu mâna goală. Dar familia lui avea nevoie de carne pentru iarna care se apropia cu repeziciune și nu-și permiteau să cumpere din Carvahall.

Eragon se ridică în picioare, liniștit și sigur pe el, în lumina slabă a lunii, apoi se afundă cu pași mari în pădure, îndreptîndu-se către o văoagă în care era sigur că turma își făcuse culcușul. Vîrfurile copacilor îl împiedicau să vadă cerul și aruncau umbre neregulate pe pămînt. Nu mai privea urma decît din cînd în cînd; știa drumul.

Ajuns în văoagă, își încordă arcul cu mișcări sigure, apoi scoase trei săgeți și puse una în arc, păstrîndu-le pe celelalte în mâna stîngă. Lumina lunii dădu la iveală vreo douăzeci de siluete ghemuite la pămînt, nemîscate – cerbii care se culcaseră în iarbă. Căprioara pe care o urmărea se afla la margine, cu piciorul stîng întins într-o poziție nefirească.

Încetîșor, Eragon se strecuă mai aproape, ținîndu-și arcul la îndemînă. Acum, tot chinul lui de trei zile încocace urma să dea roade. Respiră adînc, încă o dată, ca să se liniștească și... chiar în acel moment o explozie sfîșie întunericul noptii.

Cerbii săriră în picioare. Eragon se aruncă înainte, fugind prin iarbă, în timp ce o pală de vînt fierbinte îi atingea obrajii. Se opri brusc și trimise o săgeată către căprioara care tocmai țîșnea din loc. Trecînd la mai puțin de un deget pe lîngă țintă, săgeata se pierdu în întuneric cu un foșnet. Băiatul blestemă și se întoarse pe loc, potrivind, din instinct, o altă săgeată.

În spatele său, acolo unde cu o clipă în urmă fuseseră cerbii, iarba și pomii fumegau de jur împrejur. Cei mai mulți dintre pini își pierduseră acele. Iarba de dincolo de porțiunea pîrjolită era culcată la pămînt. În aer se învălătucea o trîmbă de fum care împrăștia mîros de ars. Chiar în mijlocul zonei afectate se găsea o piatră albastră și netedă. Ceața se învolbura peste locul ars și se râsucea deasupra pietrei, ca și cum ar fi căutat să o cuprindă cu brațe transparente.

Timp de cîteva minute, care i se părură foarte lungi, Eragon rămasese cu urechile ciulite, căutînd semne de primejdie, dar în jurul său nu se mișca nimic în afară de vîrtejurile de ceată. Dădu cu grijă drumul corzii de la arc, apoi înaintă. Se opri în fața pietrei, învăluit în umbra palidă lăsată de lumina lunii. Mișcă ușor piatra, folosindu-se de o sâgeată, și sări înapoi. Cum nu se întîmplă nimic, se aplecă și o ridică în mîini cu grijă.

O piatră atit de bine șlefuită nu putea fi opera naturii! Suprafața ei perfectă avea o culoare albastru-închis, dar pe deasupra, ca o pînză de păianjen, se întindeau vînișoare albe. Era rece și foarte alunecoasă la pipăit, ca și cum ar fi fost mătase solidificată, de formă ovală și lungă cam de vreo treizeci de centimetri. Era și destul de grea, deși părea mai ușoară decît ar fi trebuit să fie.

Lui Eragon piatra i se părea frumoasă, dar totodată însămîntătoare. „De unde o fi apărut? Oare are vreun folos?” Apoi îi veni o idee și mai tulburătoare: „O fi apărut aici din întîmplare sau cineva a vrut să ajungă la mine?” Un lucru învățase și el din vechile povesti, și anume că magia și cei care se foloseau de ea trebuiau abordată cu multă grijă.

„Dar ce să fac eu cu piatra asta?” Ar fi fost împovărător să o ia cu el, poate chiar periculos. Poate ar fi mai bine să o arunce. Rămasese pe gînduri, fără să se poată hotărî, și aproape că-i dădu drumul să cadă, dar ceva îl opri. „Aș putea s-o folosesc măcar ca să cumpăr de mîncare”, se decise el ridicînd din umeri și îi făcu loc în bagajul pe care-l purta în spate.

Văioaga era un loc prea expus pentru a-și putea face acolo culcușul în siguranță, aşa că se strecură din nou în pădure și își alese locul de dormit la adăpostul rădăcinilor unui copac răsturnat. După o masă rece cu pîine și brînză, se înveli în pături și adormi, cîntăriend în minte ce se întîmplase.

Valea Palancar

A doua zi, soarele răsări ca un superb incendiu în tonuri de galben și roz. Aerul era proaspăt, dulce și foarte răcoros. Riurile înghețaseră la mal, iar ochiurile mici de apă erau complet înghețate. După ce-și mîncă fiertura de grâu, Eragon se întoarse în văioagă și cercetă locul pîrjolit. Văzînd că nici în lumina dimineții nu mai poate descoperi nimic nou, o porni spre casă.

Poteca nebătătorită, făcută de animale, nu era foarte ușor de străbătut și, în unele portiuni, dispăruse cu totul. În plus, de multe ori se întorcea pe propriile urme și oculea mult. Totuși, oricum ar fi fost, era drumul cel mai scurt care cobora din munți.

Șira era unul dintre puținele locuri despre care regele Galbatorix nu putea spune că-i aparțineau. Încă se mai povestea cum jumătate din armata lui dispăruse după ce mărsaluise în străvechile păduri de pe-acolo. Deasupra munților, părea să se întindă un nor care aducea nenorociri și ghinioane. Deși copaci erau înalți și cerul strălucea viu, puțini oameni puteau rămîne mai multă vreme în Șiră fără să aibă vreun accident. Eragon era unul dintre ei – dar nu din cauza vreunei înzestrări deosebite, din cîte credea el, ci pentru că era mereu grijilu și avea reflexe bune. Bătea munții de mulți ani, dar încă nu avea încredere în ei. Ori de câte ori i se păruse că nu mai au nici o taină, se întîmplase ceva care-l facuse să-și schimbe părerea despre ei – precum apariția pietrei.

Mergea în ritm alert și se apropia văzînd cu ochii. Aproape de căderea noptii, ajunse la marginea unei rîpe foarte abrupte. Undeva,

dedesubt, apele rîului Anora curgeau năvalnic spre valea Palancar. Umflat de sute de mici pîraie, rîul era o adevarată forță a naturii; apele sale zdruncinau stîncile și bolovanii care-i îngrădeau calea. Zgomotul surd umplea aerul.

Eragon se opri într-un desis din apropierea rîpei și privi răsărîtul lunii, înainte să se culce.

În următoarele două zile, frigul se întezi. Eragon mergea repede și nu observă prea multe semne lăsate de animalele care se ascundeaau din calea lui. În cea de a doua zi, puțin după prinz, auzi cascada Igualda care acoperea orice alt zgomot cu sunetul monoton al căderii miilor de stropi. Poteca îl conduse către un prag de ardezie umed, peste care rîul se revârsa, aruncîndu-se în gol sau scurgîndu-se peste crestele acoperite cu mușchi.

În fața lui, se deschidea valea Palancar, întinsă ca o hartă desfăcută pe masă. Punctul său cel mai nordic era la baza cascadei Igualda, mai mult de jumătate de kilometru în jos. În apropierea cascadei se afla Carvahall, o adunătură de clădiri maronii. Din coșuri, se înălțau fuiioare de fum alb, parcă pentru a sfida sălbăticia din jur. De la înăltimea la care se afla, fermele se vedeaau doar ca niște petice pătrate, cam de mărimea unei unghii. În jurul lor, pămîntul era gălbui, nisipos și iarbă uscată adia în bătaia vîntului. Rîul Anora se unduia de la poalele cascadei spre capătul de sud al vâii, reflectînd lumina soarelui ca niște panglici late. Undeva, în depărtare, rîul curgea pe lîngă tîrgul Therinsford și singuraticul pisc Utgard. Dincolo de acestea, din cîte știa Eragon, se întorcea spre nord și se întrepta către mare.

După un scurt răgaz, Eragon părăsi virful de stîncă și o porni în jos pe cărare, strîmbîndu-se din cauza coborîrii dificile. Cînd ajunse jos, amurgul se strecuă ușor peste toate, făcînd ca formele și culorile să se piardă, devenind simple siluete cenușii. Lămpile din Carvahall străluceau în apropiere, distingîndu-se prin lumina slabă a asfințitului; casele lăsau umbre lungi. În afară de Therinsford, Carvahall era singurul orașel din valea Palancar, o așezare izolată, înconjurată de

un ținut sălbatic și frumos. Puțini oameni călătoreau pînă aici, în afara negustorilor și a vînătorilor cu capcane.

În oraș, majoritatea clădirilor erau construcții zdravene din bușteni, cu acoperișuri joase – unele, acoperite cu stuf, altele, cu șindrilă. Fumul se învălătucea din coșuri, lăsînd în aer un miros de lemn. Clădirile aveau verande largi, în care oamenii se adunau să discute și să încheie diverse înțelegeri. Cînd și cînd, o fereastră se lumina, căci înăuntru fusese aprinsă o luminare sau o lampă. Eragon auzi bărbați vorbind tare, afară, în întuneric, în timp ce nevestele lor se grăbeau să-și recupereze soții, dojenindu-i pentru întîrziere.

Strecurîndu-se printre clădiri, Eragon se îndreptă spre prăvălia măcelarului – o casă lată, cu bîrne groase. Undeva, deasupra sa, trimbe de fum ieșeau pe coș.

Deschise ușa. Încăperea spațioasă în care intră era încălzită și bine luminată datorită focului care trosnea într-o vatră de piatră. Vi-zavi de intrare, se întindea o tejghea, complet goală. Pe podea, erau presărate paie. Totul era curat lună, ca și cum proprietarul și-ar fi petrecut tot timpul liber ștergînd și cele mai mici urme de murdărie din fiecare cotlon. În spatele tejghelei, se afla măcelarul Sloan. Era mic de statură și purta o cămașă de bumbac și o salopetă lungă, patată de sănge. La cingătoare, îi afîrna un set impresionant de cuțite. Avea o față gălbejită și plină de urme de vîrsat, și ochi negri, bănuitori. Tocmai curăța tejgheaua cu o cîrpă zdrențuită.

Văzîndu-l pe Eragon întrînd, Sloan făcu o strîmbătură:

– Ca să vezi, marele vînător revine printre noi, muritorii de rînd! Cîți ai prins, de data asta?

– Nici unul, îi răspunse Eragon, scurt.

Sloan nu-i plăcuse niciodată. Măcelarul îl trata întotdeauna cu dispreț, ca și cum ar fi fost murdar. De fapt, Sloan, rămas vîdav, părea că ține la o singură ființă pe lume – fata lui, Katrina, pe care o iubea ca pe ochii din cap.

– Mă mir, zise Sloan, prefăcîndu-se uluit.

Se întoarse cu spatele la Eragon, ca să curete o pată de pe perete:

– De-asta ai venit?

– Da, răspunse Eragon, stînjent.

– Dacă-i aşa, scoate banii!

Sloan pocni din degete, văzindu-l pe Eragon că se foiește tăcut:

– Haide, ori ai bani, ori nu ai! Cum e?

– De fapt, nu am nici un ban, dar am...

– Cum, n-ai bani? îi rețea măcelarul vorba. Și mai vrei să cumperi carne! Oare ceilalți negustori își dau mărfurile pe degeaba? Adică, să-ți dau pur și simplu tot ce vrei, fără să-ți cer nimic în schimb? În plus, zise el deodată, e și tirziu. Vino miine cu bani! Azi am închis.

Eragon îl privi încruntat:

– Nu pot să aştept pînă miine, Sloan. Și, oricum, am ce să-ți dau în schimb; am găsit ceva cu care să-ți plătesc.

Scoase piatra cu un gest mare și o așeză cu grija pe tejgheaua plină de urme de cuțite. Lumina jucăușă a focului o făcu să sclipească.

– Mai degrabă ai furat-o, bombăni Sloan, aplécindu-se asupra pietrei cu interes.

Fără să-l bage în seamă, Eragon întrebă:

– E suficient?

Sloan luă piatra și o cîntări gînditor în mîini. Își trecu palmele pe suprafața ei netedă și examină vînișoarele albe. Apoi o puse la loc pe tejghea, cu o privire lacomă:

– E un lucru drăguț, dar cît face?

– Nu știu, recunoscu Eragon, dar nimeni nu s-ar fi chinuit să o prelucreze dacă n-ar fi deloc valoroasă.

– Evident, zise Sloan, făcînd pe răbdătorul. Dar cît de valoroasă? De vreme ce nu știi, îți propun să găsești un neguțător care să-ți spună sau să primești oferta mea de trei coroane.

– Ce tîrg pâgubos! Sînt sigur că face pe puțin de zece ori pe atîta! protestă Eragon; cu trei coroane nu putea cumpăra carne nici măcar pentru o săptămînă.

Sloan ridică din umeri:

– Dacă nu-ți convine propunerea mea, aşteaptă pînă vin negustorii! Și, oricum, m-am cam săturat de discuția asta!

Era un grup de negustori și artiști ambulanți care treceau prin Carvahall în fiecare iarnă și primăvară. Ei cumpărau de la localnici

toate mărfurile și produsele care le prisoseau și le vindeau, în schimb, cele necesare pentru anul următor: semințe, animale, stofă și provizii precum sarea sau zahărul.

Dar Eragon nu dorea să aștepte pînă la sosirea acestora; s-ar fi putut să mai treacă ceva timp, iar familia lui avea nevoie de carne imediat.

– Bine, primesc, zise el, răstit.

– Bine atunci, îți aduc carnea. Și, nu că ar conta, dar unde ai găsit asta?

– În Siră, acum două nopți...

– Afără! strigă Sloan, împingînd piatra cît mai departe de el.

Păși apăsat și nervos pînă la marginea tejghelei și începu să curteze petele de singe închegat de pe lama unui cuțit.

– De ce? întrebă Eragon, trăgînd piatra mai aproape de el, ca și cum ar fi apărat-o de furia lui Sloan.

– Nu primesc nici un tîrg cu ceva ce-ai adus din munjii ăia blesmați! Du-ți piatra vrăjitorească în altă parte!

Deodată, mîna lui Sloan scăpă de pe cuțit, ceea ce îl facu să se taie la deget, dar părea că nu-și dă seama. Continuă să frece, pătînd lama cu singe proaspăt.

– Așadar, refuzi să-mi vinzi!

– Dacă nu-mi plătești cu bani, atunci da! mîrîi Sloan, cîntărind cuțitul între degete și încercînd să se retragă, fără să-și ia ochii de la Eragon. Ieși de bunăvoie sau te dau eu afară!

Ușa din spatele lor se trînti de perete. Eragon se întoarse pe călcăie, pregătit pentru alte necazuri. În încăpere intră cu pași apăsați Horst, un bărbat voinic. În spatele lui venea Katrina, o fată înaltă, de șaisprezece ani, cu o expresie hotărîtă pe față. Văzînd-o, Eragon rămase surprins; de obicei, ea se ținea de departe de necazurile provocate de taică-său. Sloan îi privi îngrijorat, apoi începu să-l învinovătească pe Eragon:

– Âsta nu vrea să înțeleagă...

– Taci! îl preveni Horst cu voce tunătoare, trosnindu-și degetele.

Ceafa lui groasă și șorțul zdrențuit de piele arătau că este fierarul din Carvahall. Brațele lui puternice erau dezgolite pînă la cot;

cămașa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul musculos și păros. Purta o barbă neagră, neîngrijită, încîlcită și plină de noduri, la fel ca falca sa:

- Ce-ai mai făcut acumă, Sloan?
- Nimic.

Sloan îi aruncă o privire ucigașă lui Eragon, apoi scuipă pe jos:

– *Băietanul* astă a intrat la mine în prăvălie și a început să mă bată la cap. I-am zis să plece, dar nici nu s-a clintit. L-am și amenințat, și tot nu m-a băgat în seamă!

Uitîndu-se la Horst, Sloan părea că încearcă să se facă mai mic.

– E adevărat? întrebă fierarul.

– Nu, răspunse Eragon. I-am oferit piatra astă drept plată pentru ceva carne și a primit. Cînd i-am spus că am găsit-o în Siră, nici n-a mai vrut s-o atingă. Ce contează de unde provine?

Horst se uită curios la piatră, apoi își îndreptă din nou atenția către măcelar:

– De ce nu vrei să-i vinzi, Sloan? Nici mie nu-mi e foarte dragă Siră, dar, dacă e vorba de cît face piatra, garantez eu cu banii mei.

O clipă, întrebarea pluti în aer fără răspuns. Apoi Sloan își umezi buzele cu limba și zise:

– E prăvălia mea și fac numai ce poftesc eu.

Katrina înaintă din spatele lui Horst și își dădu pe spate coama de păr roșcat, ca un vâl de aramă topită:

– Tată, dar Eragon chiar vrea să plătească. Dă-i carne și hai să luăm cina!

Sloan o privi încruntat, mijindu-și ochii:

– Treci înapoi în casă; astă nu-i treaba ta... Îi-am zis să pleci!

Expresia de pe chipul Katrinei se înăspri, iar ea plecă din încăpere îndîndu-și spatele foarte drept.

Eragon privi dezaprobat scena, dar nu îndrăzni să intervină. Horst se trase ușor de barbă, apoi zise cu reproș:

- Bine, atunci vorbește cu mine! Ce voiai să cumperi, Eragon?
- Vocea sa răsună în toată încăperea:
- Cît mai multă carne.

Horst își scoase punga cu bani și puse pe tejhea o grămăjoară de monede:

– Dă-mi cele mai bune bucăți pe care le ai! Să fie de ajuns să-i umple sacul lui Eragon.

Măcelarul ezită, plimbîndu-și privirea de la Horst la Eragon:

– N-ar fi deloc indicat să refuzi să-mi vinzi mie, mai zise ferm Horst.

Cu priviri înveninate, Sloan se duse în camera din spate, iar cei doi îl auziră grăbindu-se să taie carne, s-o împacheteze și blestemănd cu voce joasă. După cîteva momente neplăcute, se întoarse cu brațele pline de carne împachetată. Primi banii lui Horst cu chipul împietrit, apoi începu să-și curețe cuțitul, prefacîndu-se că nici nu-i mai bagă în seamă.

Horst luă carne și ieși. Eragon se grăbi după el, cărîndu-și bagajul și piatra. Aerul rece al nopții, înviorător comparativ cu atmosfera închisă din prăvălie, le învăluí chipurile:

– Mulțumesc, Horst! Unchiul Garrow va fi incintat.

Horst rîse încet:

– Nu-mi mulțumi, demult voi am s-o fac. Sloan e mereu răutăcios și caută ceartă; îi prinde bine să fie pus la punct. Katrina a auzit ce se întîmplă și a venit fuga după mine. Bine c-am venit – mai aveați puțin și vă luați la bătaie. Din păcate, nu prea cred că o să vă mai servească, nici pe tine și nici pe cei din familia ta, cînd o să mai treceți pe la el... chiar dacă veniți cu bani.

– Dar de ce a izbucnit așa? E drept că n-am fost niciodată prietenii, dar banii ni i-a primit întodeauna. Și nu l-am văzut niciodată purtîndu-se așa cu Katrina, zise Eragon, desfăcîndu-și bagajul.

Horst ridică din umeri:

– Întrebă-l pe unchiu-tău! El știe mai multe decît mine.

Eragon îndesă carne în bagaj:

– Mă rog, acum am încă un motiv să mă grăbesc să ajung acasă... trebuie să descilcesc taina astă. Poftim, astă e de-acum a ta! Mai zise el, oferindu-i piatra.

Horst chicotă:

– Nu, nu, păstrează-ți bolovanul astă ciudat! Cit despre plată, să știi că Albreich are intenția să plece la Feinster la primăvară. Vrea